

Naše úterní cesta Prosek-Vysočany-Libeň.

Někomu se může zdát, že projít tři městské části za necelé tři hodinky a ještě se při tom zastavit u mnoha zajímavostí se dá těžko stihnout. Když je cesta dobře připravená tak to pro turisty z jedničky není žádný problém. Vycházky 1x týdně jsou k tomu slušnou přípravou.

Přijeli jsme tentokrát metrem do stanice Střížkov, jedné z nejkrásnějších v Praze. Ta je jenom kousek cesty od nového městského parku na Proseku, parku Přátelství. Jeho autorem je významný krajinářský architekt doc. dr. ing. Otakar Kuča, narozený v roce 1927. Množství titulů přímo koresponduje s jeho pracovním záběrem.

Je autorem třeba úprav pražské Františkánské zahrady, kašny a parkových úprav kolem zámku v Tróji, zámecké zahrady zámku Kratochvíle, zpívající fontány a nové kolonády v Mariánských lázních a celé řady dalších projektů, včetně našich Světových výstav. Do zdejšího parku zakomponoval vše co má takový příměstský park mít, velké travnaté plochy k odpočinku, původní i novou zajímavou zeleň, vodní kaskádu dlouhou 450 m. i jezero s přilehlou restaurací.

Panu architektovi se blíží devadesátka a je rád že se dožil otevření tohoto pěkného parku. Zakomponoval sem kromě jiných dílek, **také sochu básníka Jiřího Wolкера**. Ten již neměl takové štěstí, dožil se necelých čtyřiaadvaceti let, když zemřel na tehdy nevy léčitelnou tuberkulózu.

Jiří Wolker je asi jedním z mála kteří napsali v předtuše své smrti vlastní epitaf, a není zas až tak smutný jak by se mohlo na první pohled zdát.

“ Zde leží Jiří Wolker, básník, jež miloval svět, a pro spravedlnost jeho chtěl se být, dřív však, než mohl srdce své k boji vytasit, zemřel mlád dvacet čtyři let “.

Park Přátelství připomíná svojí atmosférou příměstské parky v Londýně a mohou si zde přijít na své všechny věkové kategorie. A hned jsme se o tom mohli přesvědčit na místě. Strollering- cvičení maminek (nebo tatínků) s kočárky jsme viděli všichni poprvé a je to docela zážitek.

Strolling.

To tedy byla procházka přítomností kdysi šedivého, panelového sídliště a jeho na první pohled viditelná proměna v moderní barevné a zelené město, se sídlem významných zahraničních firem a dobrou dopravní dostupností, díky prodloužení metra na sever Prahy.

Hodně vzdálenou historii, dělí od parku Přátelství asi čtyři sta metrů a rušná dopravní tepna. Prosecká náves, vlastně jediná důstojná vzpomínka na minulost Proseku, pěkně upravená a udržovaná. Jejím středem je vůbec nejstarší kostelík v Praze z roku 970.

V Hájkově kronice se píše že jej nechal vystavět kníže Boleslav, na první obchodní cestě mezi Prahou a Boleslaví, zasvěcený svatému Václavu. Zajímavostí je zde na samostatnou kroniku. Tedy alespoň některé z nich.

Socha piety na sloupu.

Nebo replika vinařského sloupu který zničil projíždějící maďarský kamion se stavebním materiálem, i do dnešní doby využívaná stará sokolovna, kde mohli uschovat padáky parašutisté Gabčík a Kubiš před atentátem na říšského protektora Heydricha. Protože jsme tato místa již jednou navštívili, zvolili jsme nově cestu okružní, na níž je dobře vidět, kontrast historie a současné moderní výstavby.

Dále na nás čekala chráněná přírodní památka Prosecké skály. V současné době jsou téměř dokonale ukryty v náletových dřevinách a jenom občas se objeví mezi křovím. Jedná se o rozsáhlý podzemní labyrint chodeb a těžebních síní vysokých až šest metrů. Jejich názvy inspirovaly jistě neutěšené pracovní podmínky, které zde při těžbě dělníci zažívali. Byly to pojmenování Síň hříšníků, Sejdeme se v pekle, Satanova síň, Prosecké peklo nebo názvy chodeb, třeba Litoměřická plazivka, Gotická chodba a další podobné názvy. Těžily se zde velmi kvalitní písky, využívané kromě stavebnictví i ve zdravotnictví a dalších odvětvích.

Chodby jsou z bezpečnostních důvodů zazděné, místní zastupitelé již několik let slibují jejich zpřístupnění pro veřejnost. Také větší péče okolní přírodě by vůbec neškodila.

Pod skalami, v prudkém jižním svahu jsme došli ke slavné prosecké vinici „Máchalka.“ Tu založil v roce 1725 Josef Máchal. Víno se na těchto svazích ale pěstovalo již od dvanáctého století. Máchalka po dlouholeté devastaci byla obnovena vinařským družstvem až v roce 1996 a produkuje několik druhů výborných vín.

Od vinice byl již jenom krůček k bobové dráze, ta je přímo v jejím sousedství. Je to jediná bobová dráha v Evropě, provozovaná v hlavním městě. Je zcela bezpečná i při maximální rychlosti 62 km/hod. Vše jsme si prohlédli a od jízdy nás neodradila ani tak rychlost, jako cena jízdy trvající asi jednu minutu za 70 Kč. Výhled z vrcholu dráhy byl ale vynikající a úplně zdarma.

Pod prudkým svahem, kterým opatrně podle bobové dráhy scházíme dolů, je již městská část Vysočany. Podchodem pod dráhou opouštíme prosecký svah a jsme v dalším opravdu nádherném parku „V Podviní“. Ten v posledních letech prošel rozsáhlou revitalizací. Dlouhodobé zanedbání a povodně byly důvod jeho devastace.

Parkem protéká nám dobře známá nejdelší říčka v Praze Rokytky. Působí mírumilovně-dokud pořádně nezaprší. Vyprávět by o tom mohlo třeba divadlo Pod Palmovkou. To díky Rokytky mělo při poslední povodni koupaliště v hledišti i na jevišti.

Dominantou v parku je Jezerní vyhlídka, má dávat parku ráz středověké tvrze a opevněného keltského hradiště. Dubový kmen-dominanta celého hradiště je otočený kořenovým systémem nahoru a váží 12 tun.

Ti odvážnější prolezli úzkými chodbami tvrze a vyšplhali po kamenech na vyhlídku. Na seniory slušný výkon.

Parkem podle Rokytky a nových sportovišť Sparty Praha míříme k poslední zajímavosti, bývalé viniční usedlosti Kolčavka z 18 století. Ta byla po roce 1853 přeměněna na soukromé gymnázium a hospodářskou školu. Gymnázium tehdy navštěvovaly takové osobnosti jako Jaromír Čelakovský, Julius Grégr, Vítězslav Hálek, Rudolf Thurn-Taxis a další čeští vlastenci.

Na začátku 19 století byla škola přeměněna na honosný letohrádek s věží a anglickým parkem.

V druhé polovině devatenáctého století zde byla provozována cementárna, zámečnictví a další podobná řemesla s výsledkem totální devastace, jak budov tak parku. Dnes je po nákladné rekonstrukci a na dvoře jsou instalovány zbytky historické hasičské techniky. Na místě odkud je pořízen snímek letohrádku je ještě zajímavá industriální památka, zbytky železničního viaduktu přes Rokytku, zrušené Rakousko-Uherské dráhy.

Návštěvou Kolčavky jsme se nepozorovaně přemístili z Vysočan do Libně, tak jak jsme měli původně v plánu a za krásného letního počasí jsme se rozloučili u metra Palmovka.

Všechny i výletníky, kteří tentokrát zvolili místo procházky autobusový výlet Prahy 1, zdraví Mirek a Zdena.